

" মৰমৰ সন্তানসকল – যিদৰে পিতা ই তোমালোকৰ শৃংগাৰ কৰে তেনেকৈ তোমালোকেও আনৰ শৃংগাৰ কৰিব লাগে , গোটেই দিন সেৱা কৰা , যিয়ে ই আহে তেওঁক বুজোৱা , চিন্তাৰ কোনো কাৰণ নাই "

প্ৰশ্ন: এই জ্ঞান কোটিৰ মাজত কোনোবাইহে বুজি পায় বা ধাৰণা কৰে - এনেকুৱা কিয় হয় ?

উত্তৰ: কিয়নো তোমালোকে এতিয়া সকলো নতুন কথা শুনা। তোমালোকে কোৱা যে পৰমাত্মা বিন্দুৰ নিচিনা, এই কথা শুনি বিবুদ্ধিত পৰে। শাস্ত্ৰততো এই কথাবোৰ কেতিয়াও শুনা নাছিলো। ইমান সময় যি ভক্তি কৰিলে সেইবোৰে আকৰ্ষিত কৰি থাকে সেয়েহে সোনকালে বুজি নাপায়। কোনো-কোনো আকৌ এনেকুৱা চগাৰ দৰে বলিহাৰ যাওঁতা ওলায় যিয়ে কয় বাবা মইতো বিশ্বৰ মালিক নিশ্চয় হ'ম। মই এনেকুৱা বাবাক পাইছো তেওঁক কেনেকৈ এৰিব পাৰো। সৰ্বস্ব ত্যাগ কৰিবলৈ উত্ৰাৱল হৈ পৰে।

গীত: দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী... (দূৰদেশ মে ৰেহনেৱালে ...)

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলে ভালকৈয়ে বুজি পায় যে আমি পঠিক হওঁ। এয়া আমাৰ দেশ নহয়। এয়া বেহদৰ নাটক বহুত বিশাল মঞ্চ। কিমান ডাঙৰ-ডাঙৰ চাকি আছে, এয়া সদায় জ্বলিয়ে থাকে। আত্মাই জানে, আমি সকলো ভাওৰীয়া আৰু ক্ৰমানুসৰি নিজৰ ভাও অনুসাৰে সঠিক সময়ত ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহো। প্ৰথমতে তোমালোক ঘৰলৈ উভতি গৈ আকৌ ইয়ালৈ আহা। এয়া ভালকৈ বুজিবলগীয়া আৰু ধাৰণা কৰিবলগীয়া কথা। নাটকত ভাৱৰীয়া থাকে, যদি ইজনে সিজনৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়ে নাজানে তেন্তে তেওঁক কি বুলি কোৱা হ'ব? তোমালোকে নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে জানিলে এনেকুৱা হৈ যোৱা। তেন্তে এই পঢ়া একেবাৰে অনন্য নহ'ল জানো। পিতা বীজৰূপ হয়, জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়। যেনেকৈ সেয়া সাধাৰণ বীজ আৰু বৃক্ষ থাকে সেই বিষয়ে জানা, নহয় জানো। প্ৰথমতে সৰু-সৰু পাত ওলায় পিছত ডাঙৰ হৈ-হৈ বৃক্ষ কিমান বৃদ্ধি হৈ যায়, কিমান সময় লাগে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই জ্ঞান আছে। পিতাতো এবাৰেই আহে। মৰমৰ সন্তানসকল এয়া অনাদি অবিনাশী নাটক। পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা, হেভেনলি গড ফাদাৰ (স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ পিতা)। স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিবলৈ পিতা আহিবলগীয়া হয়। গায়নো আছে দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী... এয়া ৰাৱণ ৰাজ্য হৈছে পৰৰ। ৰাৱণ ৰাজ্যত ৰাম আহিব লাগে। তোমালোকৰ বুদ্ধিতে এই জ্ঞান আছে। পিতাই আত্মাসকলক বুজায় যে তোমালোক সকলো হৈছা পথিক, একেলগেতো ভূমিকা পালন কৰিবলৈ নাহা। তোমালোকে জানা যে সকলোতকৈ আগত দেৱতাসকল থাকে, সেই সময়ত আৰু কোনো নাছিল। বহুত কম সংখ্যক থাকে পিছত বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। তোমালোক আত্মাসকলে শৰীৰ এৰি তালৈকে যোৱা।

এইয়া পিতাইহে বুদ্ধি দিছে। তোমালোক আত্মাসকলে এতিয়া জ্ঞান পাইছা। আমি বীজ আৰু বৃক্ষৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ কথা জানো। বীজ ওপৰত আছে তলত গোটেই বৃক্ষজোপা ব্যাপ্ত হৈ আছে। এতিয়া বৃক্ষজোপাৰ একেবাৰে জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা। তোমালোক সন্তানসকলে এই বৃক্ষজোপাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জানি গৈছা। আগতে ঋষি-মুনিসকলক সুধিছিল যে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তৰ কথা জানানে, তেতিয়া 'নেতি' 'নেতি' (নাজানো নাজানো) বুলি কৈছিল। যদি তেওঁলোকেও নাজানে তেন্তে পৰম্পৰাগত ভাবে কেনেকৈ চলি আহিব পাৰে। এই সকলো কথা ভালকৈ ধাৰণা কৰিব লাগে। পাহৰি যাব নালাগে। পঢ়াতো পঢ়িব লাগে। পঢ়া আৰু যোগবলৰ দ্বাৰাহে তোমালোকে পদ পোৱা। পবিত্ৰও নিশ্চয় হ'ব লাগিব। পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও পৱিত্ৰ কৰি তুলিব নোৱাৰে। বিনাশী ধন দান কৰিলে ৰাজকীয় কুলত অথবা ভাল কুলত জন্ম লয়। তোমালোক সন্তানসকল বহুত সমৃদ্ধিশালী ঘৰত জন্ম পোৱা। নতুন দুনিয়াতো বহুত সৰু হয়। সত্যযুগত দেৱতাসকলৰ যেন এখন গাওঁহে হয়। আৰম্ভণিত বোম্বাই কিমান সৰু আছিল। এতিয়া চোৱা কিমান বৃদ্ধি হৈ গ'ল। সকলো আত্মাই নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰে, সকলো পথিক। বাবা এবাৰেই পথিক হয়। হোৱাতো তোমালোকো এবাৰেই পথিক। তোমালোকো এবাৰেই আহা। পিছত পুনৰ্জন্ম লৈ ভূমিকাই পালন কৰি থাকা। এতিয়া তোমালোকে অমৰলোকলৈ যাবলৈ অমৰকথা শুনা, যাৰ দ্বাৰা 21 জন্ম উচ্চ পদ পোৱা। 21 পীড়ি বুলি কোৱা হয় নহয়, পীড়ি অৰ্থাৎ বৃদ্ধ অৱস্থালৈকে। পিছত অন্য শৰীৰ আপোনাআপুনি ল'বা। অকাল মৃত্যু নহ'ব। সেয়া হৈছেই অমৰলোক। কালৰ নাম নাই। অকস্মাৎ মৃত্যু নহয়। তোমালোকে এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লোৱা। দুখৰ কোনো কথা নাই। সাপৰ জানো দুখ হয়? বেছিহে আনন্দিত হয়। এতিয়া তোমালোকে আত্মাৰ জ্ঞান পোৱা। আত্মায়ে সকলো কৰে। আত্মাতে বুদ্ধি থাকে। শৰীৰতো একেবাৰে পৃথক। তাত

আত্মা নাথাকিলে চলিব নোৱাৰিব। কেনেকৈ শৰীৰ গঠন হয়, আত্মা কেনেকৈ প্ৰৱেশ কৰে। সকলো কথাই বিস্ময়কৰ।

পিতাই কয়, মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকৰ স্বৰ্গখন হৈছে বিস্ময়কৰ দুনিয়া। ৰাৱণ ৰাজ্যত সাতটা আচৰিত বস্তু দেখুৱায়। ৰামৰাজ্যত পিতাৰ এটাই আচৰিত বস্তু হ'ল স্বৰ্গ, যি আধা কল্প ধৰি বৰ্তি থাকে। মনুষ্যই দেখাও নাই, তথাপিও সকলোৰে মুখত স্বৰ্গৰ নাম নিশ্চয় উচ্চাৰিত হয়। এতিয়া তোমালোকে বুদ্ধিৰে জানা কোনো-কোনোৰে সাক্ষাৎকাৰো কৰিছে। বাবায়ো বিনাশ আৰু নিজৰ ৰাজধানী দেখিছে। অৰ্জুনকো সাক্ষাৎকাৰত দেখুৱাইছিল। এতিয়া এয়া হৈছে যথার্থ গীতাৰ আখ্যান। বাবাই শুনায় যে সন্তানসকল এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ যেতিয়া মই আহি তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাও আৰু ইমান উচ্চ কৰি তোলো। দুনিয়াত এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে। তোমালোক বহুত আনন্দত থাকা। ইয়াত মনুষ্যৰ মৃত্যু হ'লে বস্তুি জ্বলায় যাতে আত্মা আত্মাৰত থাকিব নালাগে। সত্যযুগত এনেকুৱা কথা নাথাকে। সত্যযুগত সকলো আত্মাৰ জ্যোতি জ্বলি থাকে। প্ৰতিখন ঘৰ আলোকিত হৈ থাকে। ইয়াত আকৌ মনুষ্যই ঘৰে-ঘৰে বস্তুি জ্বলায়। পিতাই কয় এই সকলো কথা বুদ্ধিত ভালকৈ ধাৰণ কৰিব লাগে। পিতা আৰু ৰাজধানীক মনত পেলাই থাকা। তোমালোকে জানা ইমান সময় আমি ৰাজত্ব কৰিলো। যি বহুত সময়ৰ পৰা বিচ্ছেদ হৈ আছে তেওঁলোকৰ সৈতেই পিতাই বাৰ্তালাপ কৰে, পঢ়ায়। সন্তানসকলে জানে এই সময়ৰ কথাবোৰৰে উৎসৱ পালন কৰে। শিৱজয়ন্তী ভাৰততে উদ্‌যাপন কৰে। শিৱ হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান। তেওঁ ভাৰতলৈ কেনেকৈ আহে, তেওঁ নিজেই শুনাইছে যে মই প্ৰকৃতিৰ আধাৰ লৈ আহিবলগীয়া হয়, তেতিয়াহে শূনাওঁ। নহ'লে সন্তানসকলক জ্ঞান শৃংগাৰ কেনেকৈ কৰাম। এতিয়া তোমালোকৰ শৃংগাৰ হৈ আছে। তোমালোকে আকৌ আনৰ কৰি আছা- মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ। এয়া বহুত সহজ। কিন্তু মনুষ্যৰ বুদ্ধি ইমানে নিৰ্বোধ হৈ গৈছে যে একোৱে বুজি নাপায়। সময় লয়। তোমালোকে প্ৰদৰ্শনীত সকলো কথা বুজোৱা। যিসকল আহিল যেনেকৈ বুজালা সেয়া সকলো নাটক। চিন্তাৰ কোনো কাৰণ নাই। সন্তানসকলে কয় বাবা, বহুত চেষ্টা কৰো কিন্তু কোটিৰ মাজত কোনোবাহে ওলায়। সেয়াটো হ'বই। তোমালোকে কোৱা পৰমাত্মা হৈছে বিন্দু। শাস্ত্ৰত এনেকুৱা কথা নাই সেয়েহে বিবুদ্ধিত পৰে। তোমালোকেও প্ৰথমতে মানি লোৱা নাছিল। কোনো-কোনোৰ বুজিবলৈ দুবছৰো লাগিল। গুচি যায় আকৌ আহে। ইমান সহজে ভক্তি আতৰি নাযায়, ভক্তিয়ে নিজৰ ফালে টানে। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাহিৰে এয়া অন্য কোনেও নাজানে। বিৰাট ৰূপৰো অৰ্থ বুজিলা, এয়া হৈছে তোমালোকৰ ডিগবাজি (উঠা-নমা)। তোমালোকে চক্ৰ লগোৱা। ইয়াক বিশাল নাটক বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰো জ্ঞান তোমালোকৰ আছে। সেই কলেজত কি-কি যে পঢ়ি থাকে। ইয়াত সেইবোৰ কথা নাই। বিজ্ঞানৰ পৰিসৰ বাঢ়ি গৈ থাকে, তাৰ দ্বাৰা বিনাশ হ'ব। এতিয়া তোমালোকে বুজালেও কোনোবা বিৰলহে পাবা যিয়ে ক'ব এয়াতো বহুত ভাল কথা। এয়াতো নিতৌ বুজাব লাগে। যিমনেই কাম নাথাকক কিয়, ক'ব মইতো বাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় ল'ব লাগিব। এইয়াতো প্ৰচুৰ, গণিব নোৱাৰা উপাৰ্জন।

বাবাই কয়- সন্তানসকল মোৰ বুদ্ধিত গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান আছে, সেয়েহে এতিয়া তোমালোকেও বুজি আছা। পিতাই যি বুজায় সেয়া একেবাৰে সঠিক। এটা চেকণ্ডো ইটোৰ লগত সিটো নিমিলে। কিমান সূক্ষ্ম। তোমালোকে কিমান চক্ৰ লগালা। এই নাটক ওকণি সদৃশ (ধীৰগতিৰে) চলি থাকে। এটা চক্ৰৰ ৫ হাজাৰ বছৰ লাগে। তাতেই গোটেই খেলখন হয়। সেয়াই জানিব লাগে। তাত গায়গৰুও সুন্দৰ হ'ব। যেনেকুৱা তোমালোকৰ পদ তেনেকুৱা আচৰাব, তেনেকুৱা ঘৰ। বহুত জাকজমকতা থাকে। আত্মাসকলেই আনন্দিত হয়। মই আত্মা তৃপ্ত হ'লো। তৃপ্ত পৰমাত্মা বুলিতো কোৱা নহয়। এনেকৈ ক'ব তোমাৰ আত্মা তৃপ্ত হ'লনে? হয় বাবা তৃপ্ত হ'ল। গতিকে এই সকলোবোৰ খেল চলি আহিছে। পিতাই যি বুজায় এয়াও নাটকৰ খেল। এতিয়া পিতাই তোমালোকক পুনৰুজ্জীৱিত কৰে। তোমালোকৰ কায়া কল্প বৃক্ষৰ সমান হৈ পৰে। নামেই হৈছে অমৰলোক। আত্মাও অমৰ, কালে খাব নোৱাৰে। বাবাই তোমালোক আত্মাসকলৰ সৈতে কথা পাতে। অকাল আত্মা যি এই আসনত (ললাটৰ সোঁমাজত) বিৰাজমান, সেই আত্মাৰ সৈতে কথা পাতে। আত্মাই এই কাণৰ দ্বাৰা শুনে। আমি আত্মাসকলকে পিতাই পঢ়াবলৈ আহিছে। পিতাৰ দৃষ্টি সদায় আত্মাসকলৰ ওপৰতে থাকে। তোমালোককো পিতাই বুজায় সদায় ভাই-ভাইৰ দৃষ্টি ৰাখা। ভাইৰ সৈতে মই কথা পাতে তেতিয়া অশুদ্ধ দৃষ্টি নাযাব। ইয়াৰ বহুত ভাল অভ্যাস কৰিব লাগে। মই আত্মা হওঁ, মই ইমান জন্ম লৈ ভূমিকা পালন কৰিলো। মই পূণ্য আত্মা আছিলো। মইয়ে পবিত্ৰ আত্মা হৈছো। সোণতে খাদ পৰে। যিসকল আত্মা অগ্নিমত আহিব তেওঁলোকক কি বুলি কোৱা হ'ব। কিছু শতাংশহে সোণৰ হ'ব। যদিও পবিত্ৰ হৈ যায়, কিন্তু শক্তি কম নহ'ব জানো। এটা বা দুটা জন্ম ল'ব, তাৰ পৰা কি লাভ।

বাবাই যি মুৰুলী শুনায় সেয়া হৈছে খাজনা। যেতিয়ালৈকে পিতাই দি থাকিব তেতিয়ালৈকে তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। স্মৃতিৰ দ্বাৰাই তোমালোক সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান হোৱা। মৌন হৈ বহি থাকিলেও বহুত লাভ হয়, মনমনাভৱ। ইয়াৰ

অৰ্থও কোনেও নাজানে। পিতায়ে সকলো কথাৰ অৰ্থ বুজায়। ইয়াততো সকলো অনৰ্থ। সকলোতকৈ ডাঙৰ অনৰ্থ হৈছে ইজনে সিজনেৰ ওপৰত কাম-কটাৰী চলোৱা, যাৰ দ্বাৰা আদি-মধ্য-অন্ত দুখ পায়। সকলোতকৈ ছিঃ-ছিঃ হিংসা এয়াই, সেয়েহে এইখনক নৰক বুলি কোৱা হয়। স্বৰ্গ আৰু নৰকৰো অৰ্থ বুজি নাপায়। সেইখন হ'ল এক নম্বৰ, নৰক হৈছে অস্তিম। তোমালোকে জানা আমি এই বিশ্ব নাটকৰ ভাওৰীয়া। তোমালোকে 'নেতি' (নাজানো) বুলি নোকোৱা। তোমালোকে শ্ৰীমত অনুসৰি কিমান সুন্দৰ চিত্ৰ বনোৱা যি মনুষ্যই দেখিলেই আনন্দিত হৈ যায় আৰু সহজে বুজি পায়। এই চিত্ৰ বনোৱাটোও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। অস্তিমত তোমালোক স্মৃতিতে থাকিব। সৃষ্টি চক্ৰও বুদ্ধিত আহি যাব। নতুন দুনিয়া কোনে ৰচে আৰু পুৰণা দুনিয়া কোনে ৰচে, এই সকলোবোৰ তোমালোকেহে জানা। সত্য-ৰজা-তমোলৈ সকলো আহিবই লাগিব। এতিয়া হ'ল কলিযুগ। এয়া কোনেও নাজানে যে পিতা আহি আমাক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিব। এই বিষয়ে কোনেও চিন্তাও নকৰে। তোমালোকৰতো এতিয়া গোটেই সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞান আছে। ৰচয়িতা পিতাই এওঁৰ শৰীৰত আহি বুজায় যে মই তোমালোক আত্মাসকলৰ পিতা হওঁ। বেহদৰ শিক্ষক হওঁ। এই সংগমযুগ হৈছে পুৰুষোত্তম যুগ। সত্যযুগ আৰু কলিযুগক পুৰুষোত্তম বুলি কোৱা নহয়। সংগমতে তোমালোক পুৰুষোত্তম হোৱা, যেতিয়া পিতা আহি ৰাজযোগ শিকায়। দিনে প্ৰতিদিনে তোমালোক সন্তাসকলৰ বুজাবলৈ বহুত সহজ হৈ যাব। বৃক্ষজোপা বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। জুই শিখাত (শমাৰ) ওচৰলৈ পতংগবোৰ (পৰৱানে) আহে – বলিহাৰ হ'বলৈ। এনেকুৱা পিতাক কোনে এৰি দিব। ক'ব বাবা মইতো আপোনাৰ ওচৰতে বহি থাকিম। এয়া সকলো আপোনাৰ। এনেকুৱা উম্ম পিতাক মইনো এৰিম কিয়? উৎসাহ বহুতৰে আহে। পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায় যেতিয়া আমি এৰিনো কিয় যাম। ইয়াততো আমি স্বৰ্গত বহি আছোঁ। ইয়াত কালো আহিব নোৱাৰে। কিন্তু পিতাৰ শ্ৰীমত ল'ব লাগে। পিতাই ক'ব এনেকুৱা কৰিব নালাগে। উৎসাহতো আহিবই কিন্তু নাটকত এনেকুৱা নাই যে সকলো আহি ইয়াতে বহি যাব। উৎসাহিত হয় কিয়নো এইটো জানে যে এই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। যাৰ নাটকত ভূমিকা আছে আছে তেওঁ শূনি থাকে। পিতাই কয় - তোমালোকে এল.এল.বি., আই.চি.এচ. পঢ়া তাৰপৰা কি পাবা? কাইলৈ শৰীৰ এৰিবলগীয়া হ'লে কি পাবাগৈ? একোৱে নাপাবা। সেয়া হৈছে বিনাশী বিদ্যা, এইয়া অবিনাশী বিদ্যা, যি অবিনাশী পিতাই দিয়ে। সময় বহুত কম। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সত্যোপ্ৰধান এই জন্মতে হ'ব লাগিব। সেয়াও স্মৰণৰ দ্বাৰাই হ'ব। বাকী সকলো দেহৰ ধৰ্ম ত্যাগ কৰি মনে-মনে কেৱল স্মৰণ কৰা। শৰীৰৰ ভৰসা নাই। পঢ়ি থাকোতে থাকোতে মৃত্যু হৈ যায়। গতিকে পিতাৰ কাম হৈছে বুজোৱা। সেই পঢ়াত কি উপাৰ্জন আৰু এই পঢ়াত কি উপাৰ্জন হয় সেয়াতো তোমালোকে জানা। শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰ সদায় ভৰপূৰ। ইমান বোৰ সন্তানক পালনা কৰি থাকে, চিন্তাৰ কোনো কথা নাই। ভোকত মৰিব নোৱাৰা। লৌকিক পিতাইও সন্তানে যদি খাবলৈ নাপায় তেন্তে নিজেও নাখায়। সন্তানৰ দুখ পিতাই সহ্য কৰিব নোৱাৰে। প্ৰথমতে সন্তান পিছত পিতা। মায়ে সকলোতকৈ শেষত থায়, যি বাকী থাকে তাকে খায়। আমাৰ ভাণ্ডাৰীও এনেকুৱা হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) ভাই-ভাইৰ দৃষ্টি দূত কৰিব লাগে। মই আত্মা, আত্মা ভাইৰ সৈতে কথা পাতো এইটো অভ্যাস কৰি অশুদ্ধ দৃষ্টি পৰিৱৰ্তন কৰিব লাগে।

(2) পিতাই যিহেতু জ্ঞান খাজনা দি আছে সেয়েহে স্মৃতিত থাকি বুদ্ধি ৰূপী জোলাঙা খাজনাৰে ভৰপূৰ কৰিব লাগে। মৌন হৈ বহি অবিনাশী ধন জমা কৰিব লাগে।

বৰদান: ত্ৰিকালদৰ্শী ৰ আসনত স্থিত হৈ সকলো কৰ্ম কৰোঁতা শক্তিশালী আত্মা হোৱা
যি সন্তানে ত্ৰিকালদৰ্শী আসনত বহি সকলো সময়তে, সকলো কৰ্ম কৰে, তেওঁ জানে যে সমস্যাতে বহুত আহিব, হ'বই, লাগিলে নিজৰ দ্বাৰা, বা আনৰ দ্বাৰা, মায়া বা প্ৰকৃতিৰ দ্বাৰা সকলো প্ৰকাৰে পৰিস্থিতিতো আহিব, আহিবই কিন্তু স্ব-স্থিতি শক্তিশালী হ'লে পৰ-স্থিতি তেওঁৰ আগত একোৱে নহয়। মাত্ৰ সকলো কৰ্ম কৰাৰ আগতে তাৰ আদি-মধ্য-অন্ত তিনিও কাল পৰীক্ষা কৰি, বুজি লৈ পিছত যিয়েই কৰা তেতিয়া শক্তিশালী হৈ পৰিস্থিতি পাৰ হৈ যাব।

স্লোগান: সৰ্বশক্তি বা জ্ঞান সম্পন্ন হোৱাটোৱেই সংগমযুগৰ প্ৰালন্ধ।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ ' বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মাই বিস্তাৰক সাৰত সামৰি নিজক সম্পন্ন কৰি তুলিলে তেনেকৈ সাৰ স্বৰূপ স্থিতিত থাকি ব্যৰ্থৰ পৰা মুক্ত হোৱা। বীজৰূপ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকি অনেক আত্মাৰ মাজত সময়ৰ পৰিচয় আৰু পিতাৰ পৰিচয়ৰ বীজ সিঁচা, তেতিয়া সেই বীজৰ ফল বহুত ভাল আৰু সহজে ওলাব।